

10 e Kamer

Nr. 964/05
VAN HET PARKETNr. 99177
VAN HET ARREST

12 oktober 2007

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.L9.2303/01/26 van het openbaar ministerie tegen:

1.Nr. _____ gepensioneerde,
geboren te _____ op _____ wonende te _____

2.Nr. _____ ambtenaar, geboren te _____
op _____ wonende te _____

3.Nr. _____ (voorheen _____
_____ met ondernemingsnummer _____ met
maatschappelijke zetel te _____

Verdacht van:

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de

bepalingen van de titels II en III of op die van de vergoeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning / hetzij in strijd met de vergunning / hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning / hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A.

1. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1980 tot en met 31 december 1984 (stuk 158):
het plaatsen van een bovengrondse mazouttank van 2000 liter op perceel (stuk 7 en 21)

2. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1990 tot en met 31 december 1994 (stuk 158):
het bouwen van twee schuilhokjes op perceel (stuk 7, 21 en 154)

3. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1990 tot en met 31 december 1994 (stuk 158):
het plaatsen van zes verlichtingspalen op perceel (stuk 7, 21 en 154)

4. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1990 tot en met 31 december 1994 (stuk 158):
het plaatsen van een aanwijzingsbord op perceel (stuk 7)

5. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1993 tot en met 31 december 1995 (stuk 154):
het bouwen van een afdak dienstig als schuilplaats voor supporters op perceel (stuk 7 en 21)

6. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994 (stuk 154):
het verharden van de toegangsweg op perceel en de parking op perceel stuk 140, 144, 151 en 151)

7. de eerste, de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1997 tot en met 31 december 1999 (stuk 154) en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot en met 31 december 1999:
het bouwen van een houten kot voor ticketverkoop (eerst groen dan bruin) op perceel (stuk 7, 21 en 154)

8. de eerste, de tweede en de derde op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000 (stuk 158):
het plaatsen van een twintigtal reclameborden op perceel (stuk 7 en 21);

9. de eerste, de tweede en de derde op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 maart 2001 tot en met 31 juli 2001 (stuk 12):
het uitbreiden van de voetbalkantine met een bergplaats, W.C.-blok en afdak op perceel (stuk 6-7, 21 en 154);

B.

1. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1980 tot en met 31 december 1984 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004
de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

2. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 1990 tot en met 31 december 1994 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004
de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

3. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 1990 tot en met 31 december 1994 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de

strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A3 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

4. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 1990 tot en met 31 december 1994 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A4 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

5. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 1993 tot en met 31 december 1995 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A5 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

6. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en

de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A6 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

7. de eerste, de tweede vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 1997 tot en met 31 december 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding en de derde vanaf 2 juli 1999 (de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A7 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

8. de eerste, de tweede en de derde vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A8 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

9. de eerste, de tweede en de derde vanaf niet nader te bepalen data in de periode 1 maart 2001 tot en met 31 juli 2001 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot datum der dagvaarding: 3 december 2004

de sub A9 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met bestemming agrarisch voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 34-35).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 16 juni 2005, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt vast dat de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 tot en met B9, bij toepassing van artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, na de partiële vernietiging bij arrest van het Arbitragehof nr. d.d. 19 januari 2005, niet langer ontvankelijk is.

Stelt vast dat de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A1 is vervallen door verjaring.

Verklaart de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A7 onontvankelijk doch enkel voor wat betreft de derde beklaagde

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde op te schorten.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 tot en met A9 samen, de tweede beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A2 tot en met A9 samen en de derde beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A8 en A9 samen elk tot een geldboete van € (500 frank, met 1.990 decimes verhoogd en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399 =) 2.478,94.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklaagde en de tweede beklaagde uitgesproken geldboeten van € 2.478,94 telkens zullen kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent telkens uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een gedeelte van de lastens de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde uitgesproken geldboeten groot € (400 frank, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399=) 1.983,15 en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel verleend gedeelte op 72 dagen voor wat betreft de eerste beklaagde en de tweede beklaagde

Spreekt lastens de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 10, met 45 decimes verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verklaart de herstellvordering voor zover gesteund op de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B 1 tot en met B9 niet langer ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering voor zover gesteund op de feiten omschreven onder de tenlastelegging A1 onontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering voor zover gesteund op de feiten omschreven onder de tenlastelegging A7 voor wat betreft de derde beklagde onontvankelijk.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde (doch deze laatste enkel wat de hierna vermelde punten 7 en 8 betreft) de onroerende goederen gelegen te

in de vorige staat te herstellen door de verwijdering van de

1. de twee schuilhokjes op perceel ;
 2. de zes verlichtingspalen op perceel
 3. het aanwijzingsbord op perceel
 4. het afdak dienstig als schuilplaats voor supporters op perceel
 5. de verharding van de toegangsweg op perceel en de parking op perceel
 6. het houten kot voor ticketverkoop op perceel
 7. de reclameborden op perceel
 8. de uitbreiding van de kantine met een bergplaats, WC-blok en een afdak op perceel
- en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval er geen herstel in de vorige staat is binnen de vastgelegde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Legt de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde elk tot een derde van de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 183,58 allen veroorzaakt door de bewezen geachte tenlasteleggingen.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 23 juni 2005 door de 1ste en 2de beklaagde.
- 29 juni 2005 door de 3de beklaagde.
- 29 juni 2005 door het openbaar ministerie tegen alle beklaagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging. de tweede beklaagde in persoon en allen bijgestaan door meester loco meester beiden advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De onder A.1 t.e.m. A.9 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen B.1 t.e.m. B.9 is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze milde strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

De onder B.1 t.e.m. B.9 te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied met landelijk karakter (eerste 50 m van de toegangsweg vermeld in telastlegging A.6) en in agrarisch gebied, geen ruimtelijk kwetsbare gebieden in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter van de te last gelegde misdrijven vóór het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd

gevat door de betekening van de oorspronkelijke dagvaardingen op 10 en 27 december 2004 brengt de onontvankelijkheid van de er op betrekking hebbende strafvordering mee.

3.1 Terecht oordeelde de eerste rechter dat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 op het tijdstip dat zij voor de eerste rechter werd ingeleid, vervallen was door verjaring.

3.2. In de - bij gebrek aan gegevens die toe laten anders te beslissen - toe te passen meest gunstige veronderstelling voor de beklaagden is dit evenwel ook het geval voor de telastleggingen A.2, A.3, A.4, A.5 en A.6; aannemend dat de feiten waarop zij betrekking hebben door eenheid van strafbaar opzet één complexe gedraging uitmaken kan de datum van het laatste feit, rekening houdend met de aard van de werken, gesitueerd worden op 31 januari 1994, terwijl het eerstvolgende feit (telastlegging 7) zich, steeds in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagden, situeert in december 1999, dit is meer dan de vijfjarige verjaringstermijn, zonder dat blijkt dat deze werd gestuit of geschorst.

3.3. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A.7, A.8 en A.9 ten grondslag liggen in hoofde van de beklaagden de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken zij voor ieder van hen één complexe gedraging uit; de verjaringstermijn van de er op betrekking hebbende strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is, rekening houdend met de aard en de omvang van de werken en de uitvoering ervan "in de zomer" (stuk 1/6) op 31 juli 2001. De termijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 29 juni 2005.

4. Het is niet aangetoond dat de derde beklaagde zich heeft schuldig gemaakt aan de feiten haar te last gelegd onder A.7 en A.8, vermits de rechtspersoon dan nog niet was opgericht; dit geschiedde immers pas op 12 april 2001. Hetzelfde geldt voor de telastlegging A.9 voor zover zij niet nader te bepalen tijdstippen betreft in de periode vanaf 1 maart 2001 tot en met 11 april 2001.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.7, A.8 en A.9, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beklaagde bewezen.

Het wordt terecht niet betwist dat eerst de feitelijke veronging en daaropvolgend de ter zake (minstens mede) handelden door het persoonlijk toedoen van de beklaagde Terecht kwam de eerste rechter tot de conclusie dat de beklaagde Vergauwen, ten tijde van de feiten eigenaar van de grond, minstens gedoogde dat de niet-vergunde constructies, genoemd onder A.7, A.8 en A.9, werden opgericht.

5.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.9, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de derde beklaagde bewezen voor zover zij betrekking heeft op niet nader gekende data in de periode vanaf 12 april 2001 tot en met 31 juli 2001. Het misdrijf heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het

doel van de rechtspersoon, die ter zake (minstens mede) handelde door het persoonlijk toedoen van de beklaagde deze heeft de fout wetens en willens gepleegd, zodat beiden hiervoor een straf kunnen oplopen.

6.1. De feiten die aan de onderscheiden telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

6.2. Een veroordeling is niet van aard de sociale declassering van de beklagden mee te brengen noch enige sociale reclassering in het gedrag te brengen; het hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Voor elke beklaagde geldt dat door het misdrijf wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht werd. Uit ervaring wisten zij nochtans ondubbelzinnig dat ook voor sportinfrastructuur een vergunning was vereist wanneer het ging om vaste inrichtingen. Voor de eerste beklaagde geldt dat hij mede uit winstbejag handelde, nu hij door de verhuring van het terrein aan een voetbalploeg meer huurgeld kon vragen (en kreeg) dan hij in geval van verpachting aan een landbouwer had kunnen doen. Niettegenstaande de tweede en de derde beklaagde geen of althans niet louter persoonlijke belangen nastreefden is het zo dat alle beklagden onvoldoende oog hadden voor het belang van de gemeenschap, waaronder de naaste buur, bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen.

Slechts de hierna voor elke beklaagde uitgesproken onderscheiden geldboete vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen er toe aan te zelden in de toekomst de decretale voorschriften ter zake na te leven.

6.3. Het hof houdt rekening met het feit dat elke beklaagde het misdrijf heeft gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45

opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 28,84, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het KB van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

6.4. Nu de straf op te leggen aan de eerste en de tweede beklagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklagden zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zullen schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

Nu de straf op te leggen aan de derde beklagde een geldboete van € 120 000 niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van meer dan € 24 000 en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

7.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in haar brief van 22 november 2001 (stukken 1/33, 1/34 en 1/35) krachtens art.149 DORO het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand "door het afbreken en verwijderen van het wederrechtelijk voetbalterrein en alle andere wederrechtelijk geplaatste constructies".

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur verwijst in haar voormelde brief naar een herstellvordering van 1 april 1992; dit schrijven, dat zich niet in het dossier bevindt, maakt wellicht deel uit van het strafdossier met not.nr. dat klaarblijkelijk zonder gevolg werd gerangschikt; de eerste rechter en het hof zijn er niet door gevat en die vordering heeft, gelet op de datum ervan, uiteraard geen betrekking op constructies waarover het hof ter zake nog uitspraak kan doen, die van latere tijdstippen dateren.

7.2. Voor zover de herstellvordering betrekking heeft op het voetbalplein, het gedeelte van de kantine daterend van vóór de verbouwing in 2001 en eventuele andere wederrechtelijk tot stand gebrachte constructies niet vermeld in de telastleggingen A. 1 tot en met A.9., is het hof niet bevoegd er over te oordelen omdat de strafvordering er geen betrekking op heeft.

De herstellvordering is niet ontvankelijk voor zover zij betrekking heeft op de constructies vermeld in de telastleggingen A.1 tot en met A.6 wegens de verjaring van de strafvordering vóór het tijdstip dat de strafrechter van de herstellvordering werd gevat; zij is ook niet ontvankelijk voor zover zij is gesteund op de telastleggingen B.1 t.e.m. B.9 wegens de opheffing van het strafbaar karakter van het er in te last gelegde misdrijf vóór het tijdstip dat de eerste rechter van de er op betrekking hebbende strafvordering werd geadieerd.

7.3. Het hof dient zich derhalve slechts ten gronde uit te spreken over de herstellvordering voor zover zij betrekking heeft op het houten kot voor ticketverkoop (telastlegging A.7), de reclameborden (telastlegging A.8) en de uitbreiding van de kantine met een bergplaats, een wc-blok en een afdak (telastlegging A.9).

7.4. De aldus beperkte herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering, die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor concludend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig deze vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

7.5. De reclameborden werden verwijderd; de vordering op dit punt is niet (langer) gegrond.

7.6. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw - of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat in acht genomen de motieven aangehaald in herstellvordering met betrekking tot de ligging buiten de bestemmingszone en de onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Alle omstandigheden in acht genomen, onder meer het feit dat, zoals ter zitting van het hof meegedeeld, het voetbalterrein niet meer wordt gebruikt voor wedstrijden van de eerste ploeg en het feit dat de hinder voor de buurt overwegend te maken heeft met de uitgebreide kantine, is het hof van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, in de zin zoals hierna gepreciseerd, duidelijk opweegt tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit.

Kortom, het hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel voor zover zij betrekking heeft op de constructies vermeld in de telastleggingen A.7 en A.9 zonder gevolg te laten.

7.7. Het herstel houdt naast de verwijdering van het houten "kot" voor ticketverkoop het verwijderen in van de bergplaats, het wc-blok en het afdak tot stand gebracht aan de kantine, zodat deze beperkt wordt tot de oorspronkelijke kantine waarvan het grondplan is weergegeven op stuk I/50 (bijlage 4 aan het pv van 30 augustus 2001).

8. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het falen van de eerste en de tweede beklagde, respectievelijk de eerste, de tweede en de derde beklagde, om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de betrokken beklagden om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
5, 38, 65, 66, 100 Strafwetboek,
162, 190, 194, 211, 211 bis en 212 Wetboek van Strafvordering,
21 van de wet van 17 april 1878 houdende Voorafgaande titel van het
Wetboek van Strafvordering,
1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van
de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als
bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van
7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen,
zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december
1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het
KB van 31 oktober 2005,
77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de
programmawet (II) van 27 december 2006,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtzaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4, A.5, A.6, B.1, B.2, B.3, B.4, B.5, B.6, B.7, B.8 en B.9 niet ontvankelijk,

spreekt de beklaagde de (voorheen
vrij voor de telastleggingen A.7, A.8 en A.9, deze laatste voor zover zij betrekking heeft op niet nader te bepalen data in de periode van 1 maart 2001 tot en met 11 april 2001,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.7, A.8 en A.9 samen tot een geldboete van € (600, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 974,72 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.7, A.8 en A.9 samen tot een geldboete van € (450, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 231,04 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de voor de telastlegging A.9 voor zover zij betrekking heeft op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 12 april 2001 tot en met 31 juli 2001 tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 478,84,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 28,84,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van één jaar evenwel uitsluitend voor:

- twee derde van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe de eerste en de tweede beklaagde worden veroordeeld,
- drie vijfde van de geldboete waartoe de derde beklaagde wordt veroordeeld,

verklaart zich onbevoegd om te oordelen over de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voor zover zij betrekking heeft op het voetbalveld en eventuele andere wederrechtelijk opgetrokken constructies niet vermeld in de telastleggingen,

verklaart de herstellvordering niet ontvankelijk voor zover zij betrekking heeft op de bovengrondse stookolietank, twee schuilhokjes op perceel zes verlichtingspalen, een aanwijzingsbord op perceel een

afdak dienstig als schuilplaats voor supporters op perceel de
verharding van de toegangsweg op perceel en de parking op
perceel

verklaart de herstellvordering niet gegrond voor zover zij betrekking heeft
op de reclameborden,

beveelt aan de eerste en de tweede beklagde over te gaan tot het
herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke
dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn
van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde
zal treden, door afbraak van het houten kot voor ticketverkoop op
perceel

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke
toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke
stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en
schepenen van van ambtswege in de
uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in
art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur door en hoofdelijk een
dwangsom zal worden verbeurd van € 15 per dag vertraging in de
nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn
van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde
zal treden,

beveelt aan de eerste, de tweede beklagde en de derde beklagde
over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de
oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand
binnen een termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in
kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van de uitbreiding van de
kantine zoals hiervoor onder 7.7 gepreciseerd,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke
toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke
stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en
schepenen van van ambtswege in de
uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in
art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur door
hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken
van de termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht
van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen
gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op
€ 192,32 in eerste aanleg en op € 184,76 in beroep, vaststellend dat
deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het misdrijf dat aan de
drie beklagden gemeen is.

Kosten:		
	Afschriften:	85,50
	Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
	Dagvaarding:	22,46
		<hr/>
		167,96
	+ 10 % :	16,80
		<hr/>
	Totaal :€	184,76

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **12 oktober 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;